

Der skal selvfølgelig en Tilslutning af en vis Størrelse til, for at denne Anskuelse overhovedet kan gøre Krav paa Repræsentation. Det er klart, at hvis man ved en Afstemning efter Forholdstalsvalgmaaden samler sig om en Mulighed, som slet ikke kan blive til Virkelighed, saa er det spildte Stemmer. Naar derfor det ærede Medlem kom ind paa de kommunale Valg paa Frederiksberg, saa var hans Regnestykke her ganske forkert. Det er meget rigtigt, at medens Højres Stemmetal var 11,619, var det samlede Tal, der stod overfor det, 11,797, altsaa omtrent 1 pCt mere. Men af det samlede Tal, der stod overfor Højre, gik 900 Vælgere hen og stemte paa Lister, der ikke fik nogen Repræsentant gennemført. Og det kan jo ske endda i langt højere Grad. Der kan jo — hvad der ogsaa er sket i nogle Valgkredse — stemmes paa 6—7—8 Lister, og det er klart, at Folk — der hører jo ikke mange til for at opstille en Liste —, der gaa hen og stemme paa en saadan Liste, spille deres Stemmer. Dem kan man derfor ikke regne med ved nogen som helst Opgørelse. Men regner det ærede Medlem de Stemmer fra, som ingen Repræsentant fik ind i Kommunalbestyrelsen, saa var Højre i Flertal og fik derfor ogsaa de fleste Repræsentanter i Kommunalbestyrelsen. Dette Resultats Berettigelse vil fremgaa endnu klarere, naar det ærede Medlem vil se efter, hvorledes Stemmerne faldt ved Valget til Skatteraadet og Valget af Revisorer. Thi til Skatteraadet var der kun opstillet 4 Lister — til Kommunalbestyrelsen var der opstillet 5 — og der var Højre absolut i Overtal. Ved Valget af Revisorer var der kun opstillet 3 Lister, nemlig af de Radikale, Socialdemokraterne og Højre, og der var Højre ligeledes i Flertal. Det er derfor et fuldstændig retfærdigt Resultat af denne Stemmeafgivning, at Højre fik Flertal i Kommunalbestyrelsen, thi Højre udgjorde Flertallet af de Vælgere, hvis Stemmer overhovedet kunde faa noget at betyde ved Valget. Større Fordring er der heller aldrig nogen, der har stillet til Forholdstalsvalgmaaden. Altsaa, det ærede Medlems Betragtninger her ere urigtige.

Det synes jo, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og ligeledes, som jeg nævnedes, den højtærede Indenrigsminister mene, at Grundlovsændringens Vej er farbar, og jeg mener derfor, at man skal se at komme frem ad den Vej og i hvert Fald ikke skyde dette Spørgsmaal længere ud end nødvendigt, for at man kan komme til en retfærdig

Ordning. Højre har ingenlunde altid modsat sig den midlertidige Ordning og vil ganske sikkert kunne gaa med til en lille Forøgelse af Kredene som en midlertidig Ordning, naar vi kun faa Sikkerhed for, at det store Spørgsmaal om en Grundlovsforandring ikke derved udskydes, saaledes at vi kunne komme til et retfærdigt Valg til Folketinget. Naar derfor det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) for sagde, at Højre altid har søgt at lægge Sagen Hindringer i Vejen, saa kan denne Udtalelse kun forklares ved Ukendskab til de faktiske Forhold.

J. C. Christensen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var ikke særlig heldig med at søge et Forbillede fra vor Side for sit Forslag, thi det Eksempel, han nævnedes, at i 1901 havde 8 Medlemmer af Reformpartiet indbragt Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, gjaldt ikke Nedsættelse af et Udvalg til Udarbejdelse af et Lovforslag. Jeg kender ikke noget Eksempel i Rigsdagens Historie paa, at Lovforslag ere fremkomne paa den Maade, det ærede Medlem vil have dette frem paa.

Det ærede Medlem er saa forhandlingsvillig, at han giver Slip paa alle Principper i denne Sag; han vil gaa alle Veje, sagde han udtrykkelig, der er ingen Vej, som er undtagen, han kan gaa en hvilken som helst Vej, naar bare der kan komme et Resultat. . . (Afbrydelse af *Borgbjerg*) . . . Jeg har endnu ikke set noget Parti erklære sig i den Grad forhandlingsvilligt overfor en Sag, at det endog synes, det er omtrent ligegyldigt, hvad der kommer ud deraf, naar blot der kommer en Løsning . . . (Afbrydelse af *Borgbjerg*) . . . Det Maal, vi skulle naa, er at faa en ordentlig Løsning af Sagen, en Løsning, som baade er holdbar og stemmer med Grundlovens Regler — medmindre man vil lave Grundlovens Regler om, hvad jeg mener er det rigtigste —, og en Løsning, som er forsvarlig overfor Folket. Men en saadan midlertidig Løsning, som det ærede Medlem vil kunne slaa sig til Taals med, en saadan Udvidelse med ganske faa Kredse og uden noget egentligt Princip i, vil ingenlunde være holdbar eller retfærdig og ingenlunde vække Tilfredsstillelse i vort Folk; derom er jeg overbevist.

Det ærede Medlem bebrejdedes mig og vort Parti, at Socialdemokraternes Forslag af 8. Januar ikke var kommet til Behandling i Tinget. Det er jo en urigtig Bebrejdelse, for det ærede Medlem véd godt,